

Han kom, han så og sejrede

»Det er fantastisk, at et af verdens tre-fire bedste teatre, Odin Teatret, befinder sig i en lille provinsby et eller andet fjernt sted nordpå i Danmark«, sagde Dario Fo ved introduktionen til aftens forestilling i går i Holstebro-Hallen.

Men det er næsten endnu mere fantastisk, at en af verdens tre-fire største skuespillere fra et eller andet fjernt sted sydpå i Italien nu for tredje gang optræder i Holstebro. I Italien kender ethvert barn - sådan omtrent da - Odin Teatret. Men Dario Fo's berømmelse i Holstebro er tilsvarende, siden han for 16 år siden for første gang gæstede byen. Hver gang tager han sit publikum med storm. Og på to aftener samler han alt, hvad der kan proppes i Holstebro-Hallen, ca. 2800 mennesker.

Om Dario Fo har man lyst at bruge et kendt citat: »Han kom, han så og han sejrede«.

Dario Fo spillede, gøglede, mimede og lod munden løbe uafbrudt i en næsten tre timer lang forestilling. Der også stillede sine krav til publikum. Man ville ønske, man havde haft to sæt øjne, et til at følge den løbende tekst på skærmen bag på scenen og et til at følge Dario Fo. Det blev Dario, der vandt, når begge dele ikke lykkedes.

Forestillingen bestod af to enaktere »Historien om en tiger« og »Jesu første mirakel«. Den første havde Dario Fo fundet under et besøg i Kina. En pragtfuld gammel fabel om forholdet mellem en ung soldat og en tiger, der også indeholder adskillige politiske undertoner med kritik til både

højre og venstre. »Det gælder om at have tigreren i sig«. Dario Fo viste, at han ikke alene har tigrerens kraft, men også dens kløer og brølet.

Tigreren må bl.a. forsvare den fantasikrise vi er i. »Den værste form for vold er at ødelægge børns fantasi og leg«. Det handlede den anden historie bl.a. om. Udgangspunktet var en beretning fra de apokryfe skrifter. Det er skrifter, som kirken ikke anerkender som evangelier. Det handlede om Jesu første mirakel i barndommen. Det var jo ikke ligefrem bibelske tekster, der blev anvendt i Dario Fo's version, men det blev det nu ikke mindre morsomt af.

Ind imellem havnede vi lidt uplanlagt i en lang parodi på paven, som Dario Fo godt vidste for os nærmest var en »regnmager i en fremmed stamme«, men for italienerne et medlem af familien. Vi fik en u-beskrivelig og meget u-respektfuld dramatisering af attentatet på paven, inden Dario Fo fandt tilbage til Jesusbarnets mirakuløse gerninger.

Men egentlig er Dario Fo ubeskrivelig, bogstaveligt talt, han kan kun ses og opleves. Og vi kan så glæde os til et gensyn for nogle og et nyt syn for andre, når tv senere bringer uddrag fra forestillingen.

Latteren summer endnu i bevidstheden, når man går derfra, men bagved summer også alvorlige toner. For Dario Fo er også en bidsk herre. »Tigreren« har haft kløerne fremme mange gange til alle sider. Og hans våben er verdens stærkeste - humoren. **ing-**

DAGBLADET
24 OCT. 1984 -
PAG. 6